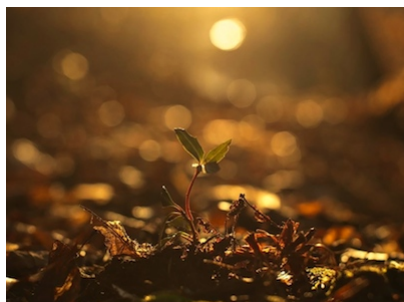

Продължение от ["Покайвам се, обичам Те, връщам се"](#)

Църквата иска това изключително много, да се научим да си прощаваме, да се обичаме, да си подхождаме, в противен случай минава Великият Пост, идва Пасха, отминава, идва лятото, идва Рождество Христово, дните на нашия живот минават и ние какво правим? На какво се научаваме? Ако не се научим да обичаме, на нищо не сме се научили. Ние на какво се учим?- дори аз, който съм свещеник, ако не се науча да обичам, какво ще науча? Ще се науча да служа Литургия? Ще се науча да казвам думи формални, старгоръцки думи, ще се науча да върша формални неща? Как човек ще разбере, че се е променило качеството на моята душа чрез връзката с Христос? Ако се науча да напредна в любовта. Любовта е характерната черта, върхът на добродетелите и когато я поставиш за връх и я имаш за цел, се доближаваш до нея. Най-малкото знаеш накъде вървиш - към любовта. Любовта да не се изгуби. Станало е нещо вкъщи? Получила се е някаква щета? Не пречи. Любовта да не изчезне.

Любовта е невероятно нещо, тя е това, което Църквата иска от нас; трудно е, защото логиката на този свят и нуждите на този живот ти казват: *какво говориш сега?* □
Гледай си интереса, остави теориите!

Това не са теории. Упокоението на душата не е теория. Спокойната съвест не е теория. Да спиш без успокоителни не е теория, а дело. Преживяване. Да дишаш нормално като малките деца, които спят и дишат без страх, без тревога, а с доверие в любовта на своите родители не е теория, а тих сън, умиротворение, усмивка. Виждали ли сте как спи малкото дете? Е, Бог това иска да ни стори. Да Го обичаме толкова, да Му се доверяваме толкова много и да прощаваме толкова много заради любовта. Любовта да не изгубим, всичко останало ще го намерим отново. И автомобила да ти откраднат, ще купиш нов, и счупеното ще се поправи, и това, което се разваля, се поправя. Само любовта да не се развали, защото, ако се развали, ще е нужна много кръв и сълзи, за да се поправи, защото, както казват някои, ако чашата се счупи, трудно се залепва. Залепва се, в Църквата всичко се залепва. Всичко се поправя, но е трудно, има цена, трябва да платиш за това, което си изгубил така лекомислено. Любовта да не загубим. Най-вече нея.

Ако си зададеш това като копнеж, като цел на живота, ще видиш как Бог ще те благослови. Ще се научим да обичаме всички, всичко, в сърцето ни, да прощаваме на всички, *всичко да простим заради Възкресението, както пеем през целия възкресен период:* □ *Ден на Възкресение е,*

да се радваме от тържеството на празника и един други да се прегърнем.

На тези, които ни ненавиждат, да кажем: братя!

и всичко да простим заради Възкресението. Заради Възкресението, заради Господ, Който е жив и съществува. Ако правиш това, ако можеш да обичаш, да прощаваш, тогава ще видиш как Бог ще те покрие. Тогава ще видиш как Бог ще те облагодати, как Бог ще направи чудеса в живота ти. В живота на старец Паисий има някои случаи, които показват това. Веднъж той търсил причината за едно много силно изкушение, което имал, не знаел коя е тя, а мислел, че това е така, защото не постил много. Той постил, но вместо изкушението да отслабне, то се засилило още повече. Той още повече се молел и постил, но чувствал, че молитвата му не бива чута. Не спял цяла нощ, но въпреки това душата му не намерила покой. Причината била някъде другаде и знаете ли какво направил? Седнал да помисли как минали предните дни и да види дали в нещо не е сгрешил, защото понякога проблемът е на едно място, а ние го търсим на друго място. Много пъти си патим това. Имаме проблеми, но на друго място търсим причината за тях, не отиваме в корена на проблема, измъчваме се и не знаем къде е причината за него. Всъщност знаем, ако потърсим искрено. И знаете ли какво си припомнил? Припомнил си, че когато бил в Коница през онези дни, тогава, когато живял там, видял в града една жена, която била много грешна, имала лоша слава и когато я видял, я осъдил в себе си. Неговата душа я отхвърлила, не я приела за няколко минути. Това по-късно изчезнало, забравил го, но любовта в него се отдалечила за момент. Когато разбрал това - след поста, след молитвата, след бдението, където изкушенията не спрели - тогава разбрах, казва, че отпаднах от любовта, отдалечих се от пространството на любовта. Разкаях се горчиво, плаках за тази жена и казах: Господи, прости ми, защото осъдих тази жена в мен, не я обикнах, беше грешна, направих нещо различно от това, което правиш Ти, Който ни обичаш, въпреки че сме грешни. Господи, прости ми, и покрий тази жена! И когато казах Господи, прости ми и ме научи да обичам и да прощавам и тази жена! - изчезнало изкушението, което го мъчило и се успокоил. Нито постът успял да го победи, нито бдението, нито молитвата. Всичко това естествено му помогнало да стигне до това съзнание. Затова трябва да осъзнаваме, че когато проблемът е на друго място, оттам, където е влязло злото, оттам трябва да излезе. Не може някой, който мрази, да казва: ще давам милостиня, за да загася омразата. Не, след като можеш, ще простиш, ще обикнеш и ще бъдеш обикнат. Не можеш да казваш, че с твоята милостиня ще угасиш твоята омраза, доколкото можеш да поправиш това вътре в теб.

Христос иска всички да сме съединени, обикнати, свързани. Това е Църквата, това единство, Господ иска да бъдем заедно, да застанем пред Него съединени помежду си. Той така иска да отправяме молитва. В противен случай, ако не сме съединени сърдечно с всички хора, с всички наши братя, с голямото семейство на Църквата, нищо

не се получава. Нито Божията благодат чувстваме, нито любов чувстваме, нито Неговото благословение имаме в нашия живот. Всички хубави неща, които правим, не са лично постижение, не са индивидуално усилие, не се подвизавам да стана добър в Църквата, за да изпитам доволство, че аз съм добър, а за да почувствам единството с другите, че сме едно семейство. Когато в твоето семейство, ако имате 3-4 деца и едното напредва, не се ли радват всички заедно? Ако едно от децата се сгоди и ожени, не се ли радва цялото семейство? Какво казвате на съседите? Имаме радост, сгодяваме нашата дъщеря, и целият дом се радва. Това единство е преживяването, което Господ иска да имаме в Църквата помежду си, всички ние, да се обичаме помежду си. В противен случай нито молитвата носи плод, нито мъченичеството определени пъти, казва го св. ап. Павел, дори да предам тялото си на изгаряне, но любов нямам, нищо не съм и *нищо не ме ползува*. Нищо не струва всичко това. Ако нямам любов, нямам нищо.

В църковния календар имаме свети Никифор, но нямаме свети Саприкий. Без малко да имаме, но нямаме. В последния миг този човек, който бил свещеник, загубил Божията благодат. Защо? Защо не могъл да обикне, не могъл да прости на св. Никифор- и всичко това в навечерието на неговото мъченичество. На другата сутрин палачът щял да обезглави и двамата, но се получила някаква разпра между тях, скарали се за малко, св. Никифор осъзнал своята грешка, поискал да се помирят, да се обикнат, защото на другия ден щели да бъдат предадени на мъчения и да отдадат своя живот за Бога, но Саприкий не искал да му прости. Той останал със своята злоба. Сутринта ги призвали на мъчения, св. Никифор навел глава си, палачът го обезглавил и почувствал Божията благодат в сърцето си, почувствал този меч като лъка на цигулката, която свири най-красивите райски мелодии. Така казва старец Паисий- светците в своето мъченичество заради любовта към Христос така чувствали меч- като лъка, който свири върху цигулката. Но когато подложили Саприкий на мъчения, понеже не бил обикнал, не бил простил, благодатта внезапно го напуснала. Вярата изчезнала, не знаел защо се намира там, чувствал се като парче месо, да го кажа така грубо, и когато видял палачът да вдига меч, сякаш се събудил от сън, и казал: какво правиш? Къде съм? Къде се намирам? Какво става? Какво къде се намираш? На мъчение! Не! Отричам се от всичко това, ще принеса жертва на идолите! Вярата изчезнала от него.

Това да вярваш не е нещо твое, да чувстваш Божията благодат не е нещо твое, ако сега говорим и чувстваме нещо, то не е наше, а е от Божията благодат, която ни докосва, намира добра почва, влиза в нас и ни докосва. Тази добра почва, това място, където Господ докосва душата ни, е любовта, благото разположение, благото произволение, благостта на душата ни. *Благ е Господ*, благ това ще рече. Добросърдечен, има добросърдечие, милосърдие, Господ иска да намери тази благост в нашето сърце, за да ни даде Неговата сила да издържим мъчения и болката и всичко. В Неделя на Прощката, преди да започне Великия пост, на Вечернята Църквата ти казва: виж, сега започваш нещо много велико, започваш едно пътуване, където ще постиш, ще се молиш, ще пазиш въздържание, ще се подвизаваш, ще доближиш Божия благодат, имаш море

пред теб, как ще тръгнеш? Нужна е подготовка. И тъй, научи се да обичаш, в Неделя на Всеопрощение ще простиш, ще ти простят, ще прегърнеш всички, ще поискаш прошка от всички, ще направиш четири поклона, в четирите посоки на земята и така ще поискаш прошка от цялата земя. Искаш прошка и от този, който не познаваш. В манастирите в края на Вечернята игуменът застава под купола, идва свещеникът, прави поклон, иска прошка от него, застава до него, а след това идва ред и на монасите. Така се получава един кръг и всички искат прошка от всички, като се разцелуват. Така с любов ще започнем поста, с любов ще започнем молитвата и борбата.

Ако не се обичаме, ако нямаме любов помежду си, Бог ще ни каже: *какво искате да Ми дадете? Аз съм нещо неуловимо, искате Мен да доближите? След като между вас не можете да се сблизите?* Единият не може да докосне другия, не можеш да целунеш брата си, жена си, детето си, и мислиш, че ще доближиш Бога? Ама, какво говориш сега? Бог е отвъд човешките неща, Той е нещо много далечно във връзка с това, което е толкова близо до теб; ти не можеш да постигнеш алфа, а искаш да постигнеш омега, т.е. Самия Бог?

Αγαπῶ - обичам. Думата започва с алфа (Α) и завършва с омега (Ω). *Направи алфа, за да ти дарувам и омега –*

казва Бог. Научи се да обичаш, да прощаваш на този, който е до теб, остави възвишените понятия на богословието, трудните светоотеческите и аскетически места, броеницата - всичко това е хубаво, но кога? Когато обичаш брата си. В противен случай Христос казва:

взemi дара си! обратно! Не искам твоя дар, върви се помирис с твоя брат и това е най-добрият дар за Мене. Замесила си просфора? Донесла си в църква вино за св. Причастие? Донесла си твоята свещ? Какво си донесла? Дори всички дарове да Ми донесеш, ако имаш любов, твоята просфора е благословена. Ако нямаш любов, си взemi просфората обратно

. Бог не я иска, Литургията няма да бъде хубава с просфора от скарано сърце, от ръце, които не могат да се сдобрят, където единият да подаде ръка на другия, да се обикнат.

Колко хубаво нещо е това, което прави Църквата. Тя ни научава да търсим прошка. Винаги трябва да искаме прошка, всеки ден да искаме прошка. Всички ние сме виновни и това ни обединява - грешници по целия свят, обединете се! Всички сме грешни, какво имаме да делим? Любовта ще ни съедини, любовта ще ни смири, любовта ще ни сдобри и оправдае пред Бога. Грешни сме и е толкова хубаво, че в Църквата биваме приети - никъде другаде, ако отидеш и кажеш, че съм лош, няма да ти кажат: Заповядайте, добре дошли! В Църквата обаче става това. Отиваш и казваш: грешен съм! и всички ти казват: влезте, добре дошли вие, който сте грешен, и ние сме грешни, бяхме грешни, но

Господ ни дари благодат. Защото се научихме да обичаме, да прощаваме, не се правихме на добри, да изглеждаме, че сме по-добри от другите, смирихме се, прегърнахме се, плакахме, отидохме пред Бога, паднахме и Му казахме: Господи, всички сгрехихме. И аз, и другият и така никой не гледаш другия, а всеки себе си.

Научи се да се смиряваш с любов към другия и не е възможно другият да е толкова жесток, че да не приеме твоята прошка, любов, да не се разтопи сърцето му, ако ще да е ледник. И ледник да е, ще се стопи. Казват, че температурата на земята се е повишила с 2 градуса и ледниците на Северния полюс започват да се топят. Представете си. 2 градуса. А ние не можем да покачим с 2 градуса нашата любов, да се стопли още малко нашето сърце чрез любовта на Господ, Чието сърце гори от любов. Не можем ли да покачим поне с 2 градуса нашата любов, за да живеем в този свят щастливи и благословени?

Искаш ли да прогониш злото от дома си? Научи се да обичаш, да прощаваш, да станеш жертва, будала, да се разпваш както Христос. Това ще правя. Естествено това боли, кърви, страдаме, защото нашият егоизъм се противи, но това ще отвори вратата на рая, това ще разпръсне примките на дявола, това ще изкара всяко зло от дома ни. Когато говориш за любовта, сякаш говориш за Самия Господ и думите за Господ, думите за любовта никога нямат край. Нека молим Бога тази любов да бъде колкото се може по-чиста, както Бог я иска, несебична, за Божия слава, и над всичко тази любов да се съединява с Божията любов. Господ да съединява всички нас, Господ да стопля нашите сърца, да ни помогне да чувстваме любов към Него и Неговите творения, нашите братя, за да отидем всички заедно при Него, да Го прославим, да Му служим и да кажем *Отче наш* ,
чувствайки това единство, което ни прави истинни деца на Него и на Неговото царство!

Превод от гръцки: Константин Константинов

{jcomments off}